

Jonas Boets

dj Dean

Jacht op de dronedieven

Leopold / Amsterdam

Lees ook van Jonas Boets:

Sam Smith – Spion ontvoerd

Sam Smith en de diamant van Don Carlos

Sam Smith en het Duivelskruid

Sam Smith en Operatie Zwarte Regen

Sam Smith en de Dragons

Sam Smith en de wraak van Carolina

Sam Smith en de Code van Autumn

Sam Smith en de jacht op dokter Liu

Sam Smith – Operatie Onkwetsbaar

Mystery Girls – Het geheim van Giovanni

Mystery Girls – Stelen in stijl

Eerste druk 2017

© tekst: Jonas Boets / www.jonasboets.be

Omslagillustratie: Daniël van den Broek

Vormgeving omslag: Nancy Koot

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7291 5 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-logo.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

Dean staart naar de reusachtige poort die voor hem opdoemt. Het is een smeedijzeren poort, met dikke tralies en krullen aan de bovenkant, zoals in fantasyfilms. Maar dit is geen film.

Dit is levensecht.

Dean mag plaatjes draaien op Partyland, het beste dancefestival ter wereld. Hij kan het nog steeds niet geloven, hij is met zijn veertien jaar de jongste dj ooit op het festival. Toen zijn oudere broer Donald hem de uitnodiging liet zien, dacht hij dat het een grap was. Partyland, daar komen toch alleen beroemde dj's spelen? Moet je daar niet eerst de halve wereldbol voor hebben afgereisd en miljoenen volgers hebben op Instagram, Twitter en Facebook? Dean heeft ook al wel wat van de wereld gezien, maar in zijn hoofd is hij nog steeds een beginner. Zelfs nu hij hier voor de poort staat, gelooft hij het nog niet helemaal.

‘Wat ouderwets, zo’n poort. Hebben ze die soms bij het oud ijzer gevonden?’

Donald is er ook bij. Als zelfverklaard manager van Dean staat hij erop om er elk optreden bij te zijn. Hij beschouwt zichzelf graag als de man achter het succes van zijn broertje. Dean denkt vaak stiekem dat hij succes heeft óndanks zijn broer. Maar hij laat Donald maar begaan, zo zijn hun ouders

tenminste gerust en kan hij doen wat hij het liefste doet: dj'en.

'Ik dacht dat het grootste dancefestival wel wat meer technologie zou gebruiken,' zegt Donald. 'Hebben ze hier niet van die automatische loopbanden zoals op het vliegveld?'

'Wandel maar, dan verbruik je wat calorieën,' klinkt een vrouwenstem achter hen. 'Een beetje zweten af en toe kan geen kwaad.'

Juf Viola reist overal mee naartoe met Dean en Donald. Ze geeft Dean les op de momenten dat hij niet hoeft op te treden. Dean staat niet altijd te springen om les te krijgen, maar hij weet dat hij geen keuze heeft. Het is de voorwaarde van zijn ouders om hem zijn gang te laten gaan. Hij mag gaan draaien als hij ondertussen goed studeert. Gelukkig weet juf Viola er meestal leuke lessen van te maken.

'Als ik wil zweten, ga ik wel naar de sauna,' zegt Donald.

'Ga dan straks maar tussen het publiek staan, daar wordt het ook broeierig heet,' lacht Viola, terwijl ze haar paardenstaart nog wat hoger maakt.

Dean negeert hen en stapt door de poort. Hij wil de betovering niet laten verbreken door zijn broer. Donald heeft altijd wel ergens kritiek op. Zelfs op Ibiza, als Dean daar op een strandfeest mag draaien, zeurt hij dat het zand in zijn schoenen kruipt. Dean denkt aan wat Viola zei: dat het straks warm wordt in het publiek. Zou dat bij hem straks ook zo zijn? Of zal het publiek zich afvragen wat die kleine snotneus achter de draaitafels doet? Misschien denken ze dat hij de zoon is van een bekende dj die even de apparatuur mag opstarten. Hij huivert: wat moet hij doen als er straks niemand danst? Snel schudt hij het beeld van zich af.

Achter hen sjokt Jimmy naar binnen. De kleine vierkante bodyguard met het kale hoofd begeleidt hen altijd en overall. Op zijn tweeënvijftigste is hij een ervaren beveiligger. Al is het soms wel een probleem dat hij niet meer zo goed tegen luide muziek kan. Hij zou soms liever een bekende pianist beveiligen.

Hij spant zijn indrukwekkende armen vol tatoeages als hij voorbij de bewakers van het festival loopt. Even laten zien wie hier de echte beveiliging is. Dean glimlacht. De tatoeages van Jimmy zijn niet eens echt; het zijn inkttekeningen die er maar zeven dagen op blijven. Jimmy is als de dood voor naalden.

Ze lopen langs de groene paden en bekijken de toverachtige versieringen. Er staan fakkels langs de weg, er komen mannen in vreemde pakken en op stelten voorbij en er zijn dj-booths op de gekste plekken. Dean voelt zich hier al helemaal thuis. Hij heeft straks een plek op het hoofdpodium, in de namiddag al, maar dat maakt hem niet uit. Hij zou hier zelfs 's ochtends draaien als het hem gevraagd werd.

Het duurt even voor ze bij het hoofdpodium zijn. Deans mond valt open bij het zien van het indrukwekkende gevaarte: het podium heeft de vorm van een grote boom met ogen en een mond. En in die mond staat de dj-booth. Daar mag hij straks spelen. Vet.

‘Eerst een oude poort, dan vreemde snuiters met vleugels op hun rug en nu een pratende boom,’ zegt Donald zuchtend. ‘Dit is toch geen kinderfestival?’

‘Denk je dat al die grote dj’s op een kinderfestival zouden draaien?’ vraagt Dean.

Hij ergert zich nu een beetje aan zijn broer. Wat gebeurt

er als iemand hem hoort? Straks denken ze nog dat Dean voor kinderen draait omdat hij zo jong is. Hij moet al genoeg opboksen tegen de vooroordelen. Pas als hij achter de dj-booth staat en iedereen hem hoort spelen, beseffen ze dat leeftijd niets uitmaakt om een goede dj te zijn.

‘Volgens mij delen ze toch ergens ballonnen uit,’ zegt Donald met een wantrouwige blik op de lucht. ‘Ik hoor voortdurend iets zoemen.’

Dean hoort het nu ook. Een langzaam aanzwellend gesuis weerklinkt in de lucht. Wat is dat?

‘Bukken!’ roept Donald plotseling.

Hij duwt Dean en Viola met zijn beide handen tegen de grond. Daarna werpt hij zich op Jimmy, maar die verroert geen vin. Donald botst op de ijzeren spieren en valt zelf op de grond. Net op tijd, want een groot gevaarte scheert rakelings langs zijn hoofd.

Dean kijkt voorzichtig om zich heen. Door wie worden ze aangevallen? In de verte hoort Dean iemand lachen.

Dan wordt het weer stil.

Dean kijkt op. Jimmy staat nog steeds ontspannen rechtop, met één hand in zijn zak en in de andere een groot stalen gevaarte. Een drone, weet Dean. Jimmy heeft hem uit de lucht geplukt.

‘Vermorzel hem, Jimmy,’ zegt Donald, wanneer hij ziet dat het gevaar geweken is.

Jimmy haalt zijn schouders op, maar zegt niets. Hij zegt nooit veel. Hij houdt de drone een beetje van zich af en kijkt ernaar alsof het een alien is. Jimmy heeft het niet zo op moderne technologie.

Achter hen hoort Dean nog steeds iemand lachen.

Hij kijkt om. Een man met een beige broek en een blauw hemd met bloemen komt naar hen toe gelopen. Hij heeft een grote bril op zijn neus en zijn haar is kort geschoren.

‘Het lijkt wel oorlog,’ zegt hij lachend. ‘Eén aanval en jullie duiken al naar de grond.’

‘Zie je wel dat we aangevallen werden!’ roept Donald. ‘Bel de politie!’

De man kijkt even vreemd naar Donald en steekt dan zijn hand uit naar Dean.

‘Jij moet dj Dean zijn. Ik ben Michael.’

Dean schudt zijn hand. Hij weet wie dit is: Michael is de organisator van Partyland. Hij heeft ervoor gezorgd dat Dean een plaats op het hoofdpodium kreeg. ‘Bedankt dat ik op het hoofdpodium mag staan,’ zegt Dean.

‘Niet nodig,’ komt Donald tussenbeide. ‘Dat heb ik gewoon goed onderhandeld. Ik vind trouwens dat Dean wel wat groter op de affiche mag staan.’

Dean kan zijn broer wel wurgen. Volgens Donald is zijn tussenkomst als manager de enige reden dat Dean mag optreden op Partyland. Straks verknalt hij alles nog. Hij wil zeggen dat Michael niet naar zijn broer moet luisteren. Dat ze zeer blij zijn en dat ze er alles aan zullen doen om een topoptreden te geven. Maar de blik van Michael laat weinig ruimte voor uitleg.

‘Ik kan ook iemand anders vragen,’ zegt hij kort.

Het gezicht van Donald verandert meteen.

‘Zo bedoelde ik het niet. We zijn uiteraard blij met Deans plaats op het hoofdpodium. Alleen...’

‘Ik zie dat jullie al kennis hebben gemaakt met onze Door,’ onderbreekt Michael hem.

Hij wijst naar de drone wanneer niemand reageert. ‘Onze nieuwe cameraman.’

Jimmy draait de drone om en om.

‘Is dit een cameraman?’ bromt hij. ‘In mijn tijd hadden cameramannen lang haar en een slechte adem.’

‘Welkom in de eenentwintigste eeuw,’ zegt Michael. ‘Dit jaar filmen we alle beelden voor op de grote schermen met drones. We vliegen zo dicht mogelijk bij de mensen. Zo kunnen we hun emoties goed filmen.’

‘Welke emoties? Hun bange gezichten?’ vraagt Donald.

Michael steekt zijn vuist in de lucht. ‘Hun plezier, hun vreugde. Het feest dat ze aan het vieren zijn! Zo dicht als bij jullie gaan we natuurlijk nooit vliegen. We waren een beetje aan het testen.’

Dean is blij dat de aandacht weer weg is van zijn plek op het podium. Nu zijn plaats nog kwijtraken zou een ramp zijn, puur gezichtsverlies.

Hij kijkt nieuwsgierig naar de drone in Jimmy’s handen. Hij vindt het geweldig, al die nieuwe snufjes. Hij gebruikt ook altijd het nieuwste materiaal bij zijn dj-sets. Misschien moet hij zelf maar eens zo’n drone aanschaffen, dan kan hij ermee oefenen als hij moet wachten voor een nieuw optreden.

‘Juf Viola, kunt u eens een les geven over drones?’ vraagt Dean.

Juf Viola kijkt verbaasd op. Ze was duidelijk aan het dromen tijdens het gesprek met Michael. Maar toch knikt ze enthousiast.

‘Natuurlijk. Ik weet alles van de troon. Koning Arthur, de ridders van de ronde tafel...’

‘Nee, drone,’ zegt Dean, met de nadruk op de ‘d’.

Viola kijkt naar Dean alsof hij een vreemde taal spreekt. ‘Dat moet ik eens opzoeken. Is dat iets van Minecraft?’

Voor Dean iets kan uitleggen en naar de drone in de handen van Jimmy kan wijzen, wordt hij gestoord door luid geroep. Iemand roept Michaels naam. Een medewerker van het festival met een lange paardenstaart komt naar hen toegelopen. Hij fluistert iets in Michaels oor en wijst dan naar een klein gebouw dat schuin achter het hoofdpodium staat.

‘Wat zou er daar gebeuren?’ vraagt Donald.

‘Volgens mij besturen ze daar hun drones,’ zegt Dean.

Ondertussen verandert Michaels gezicht, zijn lach verdwijnt.

‘Alles in orde?’ vraagt Dean.

Michael schudt zijn hoofd en kijkt nadenkend naar de medewerker, die alweer wegloopt.

‘Probleem. Een van onze dronebestuurders is ziek.’